

"La meva primera Transpyr"

El ciclista altempordanès Josep Maria Modolell explica la seva experiència després d'acabar la Transpyr, que tenia 800 km en set etapes que anaven de Roses a Hondarríbia

Modolell, en plena Transpyr

L'entrenament per fer la cursa va començar al gener, just quan vaig decidir que hi participaria. Al principi havia de combinar la bici amb altres modalitats (spinning, córrer), ja que en sortir de la feina no quedaven hores de sol per poder pedalar a l'aire lliure. Quan el dia es va anar allargant, feia dues o tres sortides entre setmana de dues o tres hores, i el cap de setmana feia una tirada més llarga. Molts cops la tirada llarga coincidia en distància i desnivell amb etapes semblants a la Transpyr. Hi ha una part de preparació física i

una part mental: aquesta última la preparava mirant de reproduir condicions que em podia trobar durant l'aventura i també rodant sol molts dies.

De la Transpyr, a part que era una de les aventures més dures i exigents del BTT mundial, realment no en sabia més que el que havia llegit o vist per Internet. La idea inicial era participar a la modalitat Transpyr East, que consisteix a fer només les tres primeres etapes. Però els companys de Surià Bicis, de Figueres, dels quals vaig rebre molta ajuda i consell, em van animar a fer tota l'aventura sencera. També els companys amb qui vaig formar equip, en Joan, en Martí, en Mike, en Jordi i en Lluís, que tenen més experiència sobre dues rodes, em van donar molt bons consells. A part de tot això, l'aventura l'afrontava bastant a cegues. Tinc clar que si la torno a fer, o en faig alguna de similar, el plantejament ja no serà tant de principiant.

Abans de fer-la, parteixes de la idea que és una prova molt dura i exigent, i que una sola de les etapes és similar al que un sol fer el cap de setmana com a màxim. Llavors has de fer-te la idea que això ho has de repetir sis cops més, un dia rere l'altre. Malgrat això, no me la imaginava tan dura com realment és. Recordo que quan estava enmig d'una de les etapes vaig pensar que el que estàvem fent era excessiu. Però el cos pot molt més que la ment...

I és que va ser molt dura, potser no tant per la forma física, sinó pel clima que vam ensopegar. Feia molta més calor del que era normal en aquella època i per la zona en què ens trobàvem. Vam arribar a pedalar a 40 graus a ple sol, i hi havia nits que, a zones de muntanya, la calor i la xafogor no eren normals. Personalment vaig patir més per la calor que feia que per l'estat de forma en què em trobava. Recordo patir dos cops de calor: un en la primera etapa i un altre en la tercera. I això s'arrossega els dies següents. Crec que aquest cop han abandonat més participants per la calor que per altres motius.

La Transpyr són set dies en què es respira bici i BTT en estat pur en tot moment. Les etapes comencen a les 8 del matí i et passes entre 7 i 10 hores al dia sobre la bici pedalant. Quan arribes a fi d'etapa tens el temps just per deixar la bici al mecànic, dutxar-te, preparar-te les coses per dormir, anar a fer-te massatges, sopar i comunicar-te amb la família abans d'anar a dormir. Després toca llevar-se vora les 6 del matí per esmorzar i preparar-se per a l'etapa següent. Així cada dia. Malgrat tot, sempre trobes el moment per compartir una cervesa o un refresc amb els companys de fatigues.

Aquest any per primer cop la organització permetia participar de forma individual, portant sempre un localitzador. En el meu cas, en no trobar qui volgués acompanyar-me, em vaig plantejar inicialment de fer-ho sol. Però, en el moment de formalitzar la inscripció, l'organització em va facilitar el contacte d'uns grans companys de Girona i, després de compartir diverses jornades de pedals, vam decidir que m'apuntés amb ells. Durant l'aventura, vaig agrair aquesta decisió, ja que el suport moral dels uns i els altres t'ajuda a superar les dificultats amb què et trobes.

Un cop la vaig haver acabat, l'únic repte que tens és descansar. Ara que ja han passat uns dies et plantejes altres reptes. Tornaria a fer la Transpyr, sabent que hi ha un any de marge, però potser és millor buscar altres aventures. En ment hi ha proves com la Madrid-Lisboa Non Stop, o la Barcelona-San Sebastián Non Stop, en la modalitat d'equips de 2 o 3 persones. També m'han parlat molt bé de la Titan Desert, però això ja demana un esforç econòmic més elevat.

Font del document:

http://www.emporda.info/esports/2017/07/04/meva-primera-transpyr/360597.html?utm_source=rss